

Andrzej Rajpert

Izba katowicka

Palestra 30/7(343), 140-144

1986

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

chunkowości zespołów adwokackich z 26.X.1985 r.*

II. Dnia 7 i 8 lutego 1986 r. odbył się egzamin pisemny, a dnia 15 lutego 1986 r. egzamin ustny trzech aplikantów adwokackich, mianowicie Marii Krzeszowiak, Krzysztofa Steca i Wiesława Polańskiego. Należy zauważyć, że egzamin ten odbył się w roku jubileuszowym istnienia ORA w Bielsku-Białej (10-lecia).

ORA w Bielsku-Białej wyszkoliła dotychczas 30 aplikantów adwokackich, tj. 37% stanu adwokatów w zespołach Izby bielskiej.

Wszyscy wymienieni wyżej trzej aplikanci zdali egzamin z wynikiem dobrym. Egzamin odbył się w obecności przedstawiciela NRA prof. dra hab. Kazimierza Buchały. Przewodniczącym komisji egzaminacyjnej był dziekan ORA w Bielsku-Białej adw. dr Jerzy Sieklucki.

Staraniem pracownic ORA w Bielsku-Białej oraz reszty aplikantów adwokackich przygotowano obiad dla gości i egzaminowanych.

Po egzaminie i obiedzie, w związku z omawianą uroczystością, w lokalach ORA w Bielsku-Białej trwało przyjęcie towarzyskie do godzin wieczornych dnia 15 lutego 1986 r.

III. Z okazji jubileuszu 10-lecia ist-

nienia ORA w Bielsku-Białej i 10-lecia pełnienia funkcji dziekana Rady Adwokackiej przez adwokata dra Jerzego Siekluckiego (oraz 70 rocznicy jego urodzin), na wniosek wicedziekana adwokata Zbigniewa Piwowarczyka Okręgowa Rada Adwokacka w Bielsku-Białej na posiedzeniu w dniu 11 stycznia 1986 r. podjęła następującej treści

u c h w a ł ę :

„Okręgowa Rada Adwokacka w Bielsku-Białej w imieniu własnym oraz i w imieniu całej Bielskiej Izby Adwokackiej na posiedzeniu w dniu 11.I.1986 r., w związku ze zbliżającym się a przypadającym w dniu 17 stycznia 1986 r. jubileuszem 70-lecia urodzin adw. dra Jerzego SIEKLUCKIEGO, jednogłośnie uchwaliła wyrazić Mu słowa podziękowania, szacunku i uznania za Jego niestrudzoną i pełną poświęcenia pracę na zajmowanym od około 10 lat stanowisku dziekana, na którym to stanowisku dał się poznać jako znakomity organizator, kierownik i wykonawca powierzonych Mu zadań, oraz przekazać Mu serdeczne życzenia dalszych sukcesów w pracy i w życiu osobistym.”

adw. dr Filip Rosengarten

I z b a k a t o w i c k a

1. Wspomnienie pośmiertne o adwokacie Aleksandrze Lipińskim. W dniu 9 kwietnia 1986 r. minęła trzecia rocznica śmierci adwokata Aleksandra Lipińskiego.

Adwokat A. Lipiński urodził się w dniu 5 grudnia 1904 r. w Łanach Wielkich w gminie Żarnowiec nad

Pilicą w rodzinie chłopskiej. Uczęszczał do gimnazjum w Szczekocinach, gdzie uzyskał świadectwo dojrzałości w 1925 r. Od najmłodszych lat związany jest z ruchem chłopskim. Bierze udział w organizowaniu życia społecznego budzącego się w jego rodzinnej wiosce od 1914 r., a potem inicjuje budowę Domu Ludowego, gdzie do

* Od Redakcji: Regulacje prawne dotyczące obu tych funduszy ulegną zmianie w bieżącym roku. Projekt ustawy o tych funduszach znajduje się w Sejmie.

dziś mieści się szkoła podstawowa. Uczestniczy następnie w organizowaniu zespołu teatralnego i Ochotniczej Straży Pożarnej.

Rozpoczyna pracę w szkolnictwie na terenie województwa wileńskiego i kończy jednocześnie w Wilnie wyższy kurs nauczycielski. W 1926 r. podejmuje studia na Wydziale Prawa i Nauk Społecznych Uniwersytetu Stefana Batorego w Wilnie, które ukończył w 1930 r. na Uniwersytecie Warszawskim. W Warszawie rozpoczyna też aplikację sądową.

W 1933 r. przenosi się na Śląsk, gdzie po początkowej pracy w prokuraturze zostaje potem sędzią Sądu Grodzkiego w Masłowicach, a potem naczelnikiem tego Sądu.

W 1939 r., po powołaniu go do wojska, bierze czynny udział w kampanii wrześniowej. Losy wojny rzucają go potem do Rumunii, gdzie zostaje zatrudniony w Polskim Konsulacie w Bukareszcie, zajmując się tam sprawami uchodźców w Domu Polskim (tzw. Casa Polona, działająca na terenie Bukaresztu od blisko 100 lat), istniejącym przy Komitecie do Spraw Uchodźców.

We wrześniu 1945 r. wraca do kraju. Rozpoczyna pracę jako sędzia w Mikołowie, a następnie jako notariusz. W 1954 r. przechodzi do adwokatury. Jest jednym z organizatorów Zespołu Adwokackiego w Tychach, w którym pracuje aż do przejścia na emeryturę, tj. do 1977 r.

Przejście na emeryturę nie kończy działalności zawodowej adw. Aleksandra Lipińskiego. Przez dalsze kilka lat jest zatrudniony w charakterze konsultanta Zespołu, biorąc nadal czynny udział w życiu swego Zespołu i adwokatury śląskiej.

Adw. Aleksander Lipiński był od 1947 r. członkiem ZSL, działaczem Ruchu Ludowego i członkiem Zarządu Koła ZSL przy ORA w Katowicach. Pełnił wiele odpowiedzialnych funkcji w Stronnictwie, będąc aktyw-

nym działaczem rad narodowych i spółdzielczości wiejskiej. Był znanym specjalistą w sprawach rolnych. W latach powojennych był członkiem i działaczem Polskiego Związku Zachodniego, biorąc aktywny udział w akcji repolonizacyjnej na Śląsku.

Adw. Lipiński był członkiem ZBOWiD, jak również aktywnym działaczem ZPP.

Odnznaczony był Złotą Odznaką ZPP, Złotą Odznaką Zasłużonego w Rozwoju Województwa Katowickiego.

Urodzony na ziemi kieleckiej, całe swoje życie zawodowe związał ze Śląskiem. Pisany na emigracji w Rumunii pamiętnik rozpoczął od słów: „Śląska ty, ziemię piastowska, stara matko sędziwa, piękny szmat spędziłem na twym łonie. A ukochałem cię nie tylko za twoją współczesność, ale i za przeszłość, którą stale bardziej poznawałem ze starych testamentów, akt ksiąg miejskich (...)”.

Śmierć adwokata Aleksandra Lipińskiego pozostawiła pustkę w gronie jego bliskich współpracowników i przyjaciół.

2. Członek izby został posłem na Sejm. Wyniki wyborów do Sejmu PRL w bieżącej kadencji (IX) zakończyły się dla adwokatury ujemnym bilansem. W składzie Sejmu jest niewielu prawników i nie ma w nim żadnego czynnego adwokata. Toteż z przyjemnością i zadowoleniem należy odnotować fakt, że posłem na Sejm z okręgu wyborczego Nr 28 w Tychach został mgr Stanisław Słowik, prawnik, adwokat nie wykonujący zawodu, ale bliski naszemu środowisku z racji stałych kontaktów politycznych z przedstawicielami środowiska adwokackiego, znający problemy, z jakimi boryka się adwokatura, odczuwający — jak stwierdził w rozmowie ze mną — więź duchową z naszym środowiskiem.

Adw. Stanisław Słowik urodził się 16 maja 1940 r. w Libiążu, w rodzinie inteligenckiej. Matka Stanisława

Słowika została zamordowana w obozie koncentracyjnym w Oświęcimiu w lutym 1944 r., a ojciec przebywał w czasie okupacji w Niemczech, dokąd został przymusowo wywieziony na roboty. Wychowaniem więc Stanisława w okresie okupacji oraz młodszego brata zajmowali się dziadkowie.

W 1945 r. po powrocie ojca Stanisława Słowika — Tadeusza — zamieszkał on we Wrocławiu, gdzie Stanisław Słowik ukończył szkołę podstawową, a następnie Liceum Ogólnokształcące i gdzie rozpoczął potem studia na Wydziale Prawa Uniwersytetu Wrocławskiego, które ukończył w 1963 r.

W czasie studiów był już czynnie zaangażowany w działalność społeczno-polityczną w ZMP i ZSP, a w 1969 r. wstąpił do Stronnictwa Demokratycznego. Wtedy także był jako student radnym miasta Wrocławia. Po studiach rozpoczął pracę w DOKP w Katowicach jako stypendysta tej instytucji, pracując w niej na różnych stanowiskach (m.in. jako radca prawny).

W latach 1966—1968 był urlopowany do pracy w Wojewódzkim Komitecie Stronnictwa Demokratycznego. W latach 1980—1981 był wiceprezydentem miasta Katowic, a od 1981 r. do 1985 r. — wicewojewodą katowickim.

Na XIII Kongresie Stronnictwa Demokratycznego został wybrany na członka Prezydium Centralnego Komitetu SD, a w lipcu 1985 r. — na przewodniczącego Wojewódzkiego Komitetu Stronnictwa Demokratycznego w Katowicach.

W październiku 1985 r. został wybrany na posła do Sejmu IX kadencji. W Sejmie jest członkiem Komisji Ochrony Środowiska i Zasobów Naturalnych, piastując funkcję wiceprzewodniczącego tej Komisji. Jest też członkiem Komisji Spraw Zagranicznych.

Swój akces do pracy w Komisji Ochrony Środowiska i Zasobów Naturalnych zgłosił osobiście ze względu na niebezpieczeństwo zagrożenia temu środowisku w aglomeracji katowickiej, czemu chciałby za wszelką cenę zapobiegać. Natomiast udział w pracach Komisji Spraw Zagranicznych wynika z jego zainteresowań osobistych, datujących się jeszcze z lat studenckich, i związanej z tym pracy magisterskiej na temat „Neutralność Laosu w świetle prawa międzynarodowego”.

Adw. Stanisław Słowik zna doskonale problematykę Śląska. W jego sferze zainteresowań jako wicewojewody katowickiego znajdowały się: gospodarka komunalna, polityka mieszkaniowa i komunikacja, a więc główne sfery decydujące o jakości życia.

Jako przewodniczącego WK Stronnictwa Demokratycznego interesują go przede wszystkim sprawy związane z programem tego Stronnictwa, a więc także stwarzania warunków do rozszerzenia działalności w środowiskach adwokackich, szczególnie zaś w środowiskach tradycyjnego oddziaływania SD, tj. adwokatów, pracowników kultury, oświaty, służby zdrowia, a także przedstawicieli drobnej wytwórczości (ze szczególnym uwzględnieniem rzemiosła).

Zdaniem adw. Stanisława Słowika, bez aktywnego udziału inteligencji program społeczny nie będzie doskonały. Należy zatem stworzyć odpowiedni prestiż społeczny inteligencji i w tym celu podnieść bazę i warunki materialne prowadzące do tego celu. W tym zakresie program Stronnictwa Demokratycznego współdziała z programem Polskiej Zjednoczonej Partii Robotniczej i ma na celu zjednywanie naturalnych sojuszników dla realizacji tych przedsięwzięć w programie Stronnictwa — niezależnie od światopoglądu członków SD, co jest

zgodne ze statutem tego Stronnictwa.

W dniu 29 stycznia 1986 r. adw. Stanisław Słowik, poseł na Sejm, zabrał głos na posiedzeniu naszej Izby. Wystąpienie to poświęcone było polskości Śląska, jego dziedzictwu słowiańskiemu, patriotyzmowi i walce Ślązaków o przetrwanie polskości tej ziemi przez 6 wieków istnienia silnego naporu germanizacyjnego, represji i terroru oraz dyskryminacyjnej polityki niemieckiej w stosunku do ludności śląskiej, czemu Ślązacy znakomicie się oparli. W tym aspekcie Stanisław Słowik powiedział m.in. w wystąpieniu: „Ofiara złożona na ołtarzu wolności narodów upoważnia nas do przypomnienia światu znaną zresztą powszechnie prawdę, iż za pokój odpowiedzialni jesteśmy wszyscy, każdy naród i każde państwo, każdy człowiek”.

Adw. Słowik zapytany przez mnie o jego stosunek do adwokatury, odpowiedział, że szczególnie ceni sobie to, iż jako prawnik z wykształcenia został przyjęty w poczet adwokatów, przy czym choć nie wykonuje zawodu, to jednak odczuwa silną więź duchową z tym środowiskiem ze względu na stałe kontakty koleżeńskie z wieloma adwokatami oraz w związku z pełnioną funkcją przewodniczącego Wojewódzkiego Komitetu SD w Katowicach.

3. Wycieczka adwokatów śląskich do Warszawy. W dniach od 2 do 4 marca 1986 r. przebywała w Warszawie grupa adwokatów i pracowników administracyjnych ORA z Katowic. Program wycieczki obejmował zwiedzanie Pałacu Wilanowskiego i Warszawy z uwzględnieniem Starego Miasta i Traktu Królewskiego oraz Muzeum Adwokatury.

W drugim dniu pobytu uczestnicy zwiedzali Zamek Królewski. Wycieczka została zorganizowana staraniem Okręgowej Rady Adwokackiej w Katowicach. Uczestnicy zostali zakwaterowani w hotelu „Forum”.

Po Warszawie wycieczkę oprowadził przewodnik PTTK. Zwiedzanie Zamku Królewskiego oraz Pałacu Wilanowskiego powierzono wyspecjalizowanym w tym względzie przewodnikom.

Duże wrażenie na uczestnikach wywarło odtworzenie z gruzów Zamku Królewskiego, dokonane wysiłkiem całego narodu.

Cieszy także uruchomienie Muzeum Adwokatury, które jest tak bliskie każdemu adwokatowi. Uczestnicy wycieczki powszechnie wyrazili swoje zadowolenie z tego rodzaju działalności Rady.

Opiekunem i organizatorem wycieczki z ramienia ORA był wicedziekan adw. Andrzej Rajpert.

4. Wspólne posiedzenie ORA i Rady Okręgowej Izby Radców Prawnych. W dniu 20 lutego 1986 r. odbyło się wspólne posiedzenie Rady Okręgowej Izby Radców Prawnych oraz Okręgowej Rady Adwokackiej w Katowicach. Posiedzenie odbyło się w siedzibie Okręgowej Izby Radców Prawnych w Katowicach.

Przybyłych przedstawiceli ORA w Katowicach w osobach: dziekana adw. Andrzeja Dzieciłoła, wicedziekana adw. Andrzeja Rajperta, sekretarza ORA adw. Jana Grochowicza, członka ORA adw. Marii Toczkwskiej i adw. Aleksandra Czackiego powitał dziekan Izby Radców Prawnych mgr Andrzej Popczyk, przedstawiając ze swej strony obecnych członków Prezydium Izby Radców Prawnych: Emila Berendowicza — wicedziekana, Antoniego Olesia — sekretarza, Krystiana Baliona — skarbnika, Tadeusza Michałowskiego — przewodniczącego Komisji Zawodu i Zatrudnienia, Piotra Bobera — przewodniczącego Komisji Doskonalenia Zawodowego i Aplikacji, Mariana Wachowiaka — przewodniczącego Zespołu Konsultacyjnego, Wandę Drózd — przewodniczącą Komisji Rewizyjnej, Stanisława Królikowskie-

go — przewodniczącego Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego, Zbigniewa Ilińskiego i Andrzeja Skotnickiego — członków Krajowej Rady Radców Prawnych, Andrzeja Odorkiewicza — kierownika Sekcji Ewidencji oraz Zbigniewa Rawińskiego — rzecznika prasowego Rady.

Po dokonanej prezentacji dziekan OIRP Andrzej Popczyk udzielił obszernej informacji o działalności Izby i jej zamierzeniach na przyszłość, uwzględniającej w dużym zakresie współpracę samorządu radców prawnych z samorządem adwokatury.

Następnie pozostali członkowie OIRP dokonali krótkich informacji o powierzonych im zakresach działalności samorządowej.

Ze strony ORA informacje o dzia-

łalności samorządu adwokackiego i działalności społeczno-politycznej adwokatów Izby katowickiej oraz szkolenia aplikantów adwokackich złożyli: dziekan adw. A. Dzieciot, wicedziekan adw. A. Rajpert i członek ORA, kierownik szkolenia aplikantów — adw. M. Toczowska.

Posiedzenie upłynęło w miłej i serdecznej atmosferze i w bogatej tematycznie dyskusji.

W trakcie spotkania ustalono wymianę opinii dotyczących przepływu członków obu zawodów oraz postanowiono kontynuować podobne spotkania na zmianę w obydwu siedzibach, wykorzystując w tym celu wzajemne doświadczenia w pracy zawodowej i społecznej.

adw. Andrzej Rajpert

Izba lubelska

1. Egzamin adwokacki. Na przełomie miesiąca stycznia i lutego 1986 r. odbył się w Izbie lubelskiej egzamin adwokacki. Komisja egzaminacyjna pod przewodnictwem dziekana ORA adw. Jana Czyżewskiego z udziałem przedstawiciela NRA adw. Witolda Bayera dokonała oceny przygotowania aplikantów adwokackich do wykonywania zawodu. Cztery osoby otrzymały noty dobre, a dwie: apl. adw. Jolanta Kossowska z Z.A. Nr 1 w Biłgoraju i apl. adw. Leszek Pawelski z Z.A. Nr 1 w Zamościu — bardzo dobre.

2. Reaktywowanie zespołu adwokackiego w Opolu Lub. Wychodząc naprzeciw zapotrzebowaniu mieszkańców rejonu Opola Lubelskiego na pomoc prawną, zwłaszcza wobec utworzenia tam przez Ministra Sprawiedliwości Sądu Rejonowego — Okręgowa Rada Adwokacka w Lublinie uchwałą z dnia 18 grudnia 1985 r. powołała z dniem 1 stycznia 1986 r. Zespół Adwokacki Nr 1 w Opolu Lubelskim. Funkcję organi-

zatora zespołu, rozwiązanego niegdyś wskutek przeprowadzonej wtedy reformy administracyjnej kraju, Rada powierzyła adw. Wiesławowi Woźniakowi. W rekordowo krótkim czasie mec. W. Woźniak, przy wydatnej pomocy materialnej ORA, doprowadził do uzyskania niezbędnego dwupokojowego lokalu, dokonał jego adaptacji na biuro, wyposażył go w meble i sprzęt, tak że możliwe było rozpoczęcie merytorycznej działalności zespołu już 17 marca br.

Rozpoczęcie działalności zespołu poprzedzone zostało kurtuazyjnymi i informacyjnymi wizytami, jakie złożyli członkowie zespołu miejscowym władzom. Na pierwszym zebraniu, odbytym w dniu 7 marca 1986 r. z udziałem dziekana ORA adw. Jana Czyżewskiego, wybrano na kierownika zespołu adw. Wiesława Woźniaka. Skład osobowy zespołu poza kierownikiem stanowią: adw. Ryszard Kotuła i adw. Ryszard Lipa oraz adw. Jolanta Świrgoń, której Rada wyznała siedzibę w Opolu lubelskim bez-